

Migratiebeleid: Raad akkoord over 2 voorstellen uit asiel- en migratiepact

De Raad heeft vandaag een beslissende stap gezet richting een modernisering van de Europese afspraken over asiel en migratie. De lidstaten hebben overeenstemming bereikt over het onderhandelingsstandpunt (algemene oriëntatie) van de Raad voor de asielprocedureverordening en de verordening asiel- en migratiebeheer. Op basis van deze algemene oriëntaties zal het voorzitterschap van de Raad onderhandelen met het Europees Parlement over de definitieve tekst van deze 2 verordeningen.

Geen enkele lidstaat kan de uitdagingen rond migratie alleen aan. De landen in de voorste linie hebben onze solidariteit nodig. Ook moeten alle lidstaten erop kunnen vertrouwen dat iedereen zijn verantwoordelijkheid neemt en de afgesproken regels naleeft. Het stemt mij zeer tevreden dat wij vanuit deze gedachte ons onderhandelingsstandpunt hebben kunnen vaststellen.

Maria Malmer Stenergard, minister van Migratie van Zweden

Gestroomlijnde asielprocedure

De asielprocedureverordening moet ervoor zorgen dat alle lidstaten in de EU **dezelfde procedure** volgen bij verzoeken om internationale bescherming. De procedurele regelingen hiervoor (bv. de duur) worden gestroomlijnd en er komen normen voor de rechten van asielzoekers (bv. recht op een tolk of op rechtsbijstand en wettelijke vertegenwoordiging).

De verordening moet ook misbruik van het systeem voorkomen door te voorzien in duidelijke verplichtingen voor asielaanvragers om gedurende de hele procedure samen te werken met de autoriteiten.

Grensprocedures

De asielprocedureverordening voert ook verplichte grensprocedures in. Deze grensprocedures zijn bedoeld om aan de EU-buitengrenzen snel te kunnen beoordelen of aanvragen **ongegrondd of niet-ontvankelijk** zijn. Als de asielgrensprocedure van toepassing is, krijgt de betrokken persoon geen toegang tot het grondgebied van de lidstaat.

Deze procedure wordt gevolgd wanneer een asielzoeker een verzoek indient bij een grensovergang, na aanhouding in verband met een illegale grensoverschrijding en na ontschepping na een opsporings- en reddingsoperatie. Lidstaten zijn verplicht deze procedure toe te passen indien de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of openbare orde, de autoriteiten heeft misleid met valse informatie of door informatie achter te houden, of indien de verzoeker de nationaliteit heeft van een derde land waarvoor het percentage erkende verzoeken om internationale bescherming minder dan 20% bedraagt.

De asiel- en terugkeergrensprocedure mag in totaal niet langer dan 6 maanden duren.

Voldoende capaciteit

De lidstaten moeten ervoor zorgen dat ze over **voldoende opvangcapaciteit en personeel** beschikken om de grensprocedures uit te kunnen voeren. Ze moeten te allen tijde een zeker aantal verzoeken kunnen behandelen en terugkeerbesluiten uit kunnen voeren.

Op EU-niveau wordt deze toereikende capaciteit vastgesteld op 30 000 verzoeken. De toereikende capaciteit van elke lidstaat wordt berekend met een formule die rekening houdt met het aantal irreguliere grensoverschrijdingen en weigeringen van toegang over een periode van 3 jaar.

Wijziging van de Dublinregels

De verordening asiel- en migratiebeheer moet de huidige **Dublinverordening** vervangen. In de Dublinverordening staan afspraken om uit te maken in welke lidstaat een asielaanvraag moet worden behandeld. De nieuwe verordening asiel- en migratiebeheer zal deze afspraken stroomlijnen en de termijnen inkorten. Zo komt er een eenvoudige kennisgeving inzake terugname in plaats van de huidige terugnameprocedure waarmee een asielzoeker terug kan worden gestuurd naar de lidstaat die de asielaanvraag moet behandelen, die vrij complex is.

Nieuw solidariteitsmechanisme

Om het huidige systeem, waarbij een aantal lidstaten verantwoordelijk is voor de overgrote meerderheid van de asielaanvragen, evenwichtiger te maken, is een nieuw solidariteitsmechanisme voorgesteld. Dit mechanisme is **eenvoudig, voorspelbaar en werkbaar**. Het gaat om een combinatie van verplichte solidariteit en flexibiliteit voor de lidstaten wat betreft de wijze waarop zij lidstaten die onder migratiedruk staan, helpen. De lidstaten kunnen kiezen voor herplaatsingen, financiële bijdragen of alternatieve solidariteitsmaatregelen, zoals de inzet van personeel of maatregelen gericht op capaciteitsopbouw. Welke vorm van solidariteit zij kiezen is volledig aan de lidstaten. Geen enkele lidstaat zal ooit worden verplicht om herplaatsingen uit te voeren.

Er komt een minimaal aantal herplaatsingen per jaar vanuit de lidstaten waar de meeste personen de EU binnenkomen naar lidstaten met minder aankomsten. Dit aantal is vastgesteld op 30 000. Het minimumbedrag voor de **financiële bijdrage** wordt vastgesteld op € 20 000 per herplaatsing. Deze aantallen kunnen indien nodig naar boven worden bijgesteld en er zal ook rekening worden gehouden met situaties waarin er in een bepaald jaar geen solidariteit nodig is.

Omdat er misschien niet genoeg herplaatsingen worden toegezegd zijn er ook "verantwoordelijkheidscompensaties" mogelijk, als solidariteitsmaatregel op secundair niveau. Dit betekent dat de bijdragende lidstaat de verantwoordelijkheid op zich neemt voor de behandeling van een asielverzoek van een persoon die normaal gesproken zou worden overgedragen aan de lidstaat die eigenlijk verantwoordelijk is maar wordt ondersteund vanwege de grote migratiedruk (de begunstigde lidstaat). Deze compensatie is verplicht indien het toegezegde aantal herplaatsingen lager ligt dan 60% van het benodigde aantal herplaatsingen voor een bepaald jaar zoals berekend door de Raad, of het in de verordening vastgestelde minimaal aantal (30 000).

Misbruik en secundaire bewegingen voorkomen

De verordening asiel- en migratiebeheer bevat ook maatregelen om misbruik van het systeem door asielzoekers en secundaire bewegingen te voorkomen. Secundaire beweging betekent dat een migrant vanuit het land van aankomst zich verplaatst naar een ander land om bescherming aan te vragen of zich daar permanent te vestigen. Zo verplicht de verordening asielzoekers om in de lidstaat van eerste binnenkomst of legaal verblijf asiel aan te vragen. Secundaire bewegingen worden ontmoedigd door minder ruimte te laten voor de beëindiging van verantwoordelijkheid of de verschuiving ervan tussen lidstaten. Op deze manier zijn er minder mogelijkheden voor de asielzoeker om zelf te kiezen in welke lidstaat hij of zij een verzoek indient.

Hoewel de voornaamste afspraken om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, worden behouden, bevat de nieuwe verordening wel nieuwe regels over de duur van de verantwoordelijkheid:

- de lidstaat van eerste binnenkomst is voor een periode van 2 jaar verantwoordelijk voor de asielaanvraag
- indien een land een persoon wil overbrengen naar de lidstaat die eigenlijk verantwoordelijk is maar de migrant onderduikt om een overdracht te vermijden, verschuift de verantwoordelijkheid na 3 jaar na de overbrengende lidstaat
- indien een lidstaat een asielverzoek afwijst in de grensprocedure, eindigt zijn verantwoordelijkheid voor die persoon na 15 maanden (in geval van een hernieuwd verzoek)

Achtergrond en volgende stappen

De 2 verordeningen waarvoor de Raad nu een algemene oriëntatie heeft aangenomen vallen allebei onder het migratie- en asielpact, een reeks voorstellen om de migratie- en asielregels van de EU te hervormen. Dit nieuwe migratie- en asielpact werd in 23 september 2020 voorgesteld, samen met een aantal wetgevingsvoorstellen. Het gaat onder meer om een verordening inzake asiel- en migratiebeheer en een gewijzigd voorstel uit 2016 voor een asielprocedureverordening.

Press office - General Secretariat of the Council

Rue de la Loi 175 - B-1048 BRUSSELS - Tel.: +32 (0)2 281 6319

press@consilium.europa.eu - www.consilium.europa.eu/press